

Halis Yıldız

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.02.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

()

Eserleri:

Ali Kemal Dursun

Bir gün büyük bir radyo alacağım, İstanbul, Ankara, İzmir ve daha uzaklarda neler olup bittiğini öğrenmek için, derdi benzi soluk bir ayağı çukurda fakat adam gibi adam olan Ali Kemal Dursun emmi!

Bilip te ne yapacaksın emmi?

Bilenle bilmeyen bir olur mu yeğen?

Yok, olmaz derdim emmi!

Bilelim ki; Portakalın rengini bilip içinin tadını bilmeyenler kurtulsun, derdi.

Tabi anlamazdım ne dediğini.

Çünkü bende bilmezdim!

Sordum bir gün ona, yaşamadan ölenlerin hikâyesini bilir misin?

Soğuktan can verenleri,

Eli ayağı şişik halde karlar altına gömülenleri?

Mektepli misin yoksa medreseli mi diye sordu.

Hiçbiri de değilim Kemal emmi,

Cumhuriyet çocuğuyum ben.

Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı yaşamayı seven,

Kadere inanan ama cüzzamın alın yazısı olmadığını bilen.

Gülerdi rahmetlik...

Bu sözü benden duyunca, hep gülerdi...

Güldükten sonra da,

Sen, portakal yerken portakal yiyemeyenlerin yalnızlığı kadar yalnızsın oğul!

Kar altına gömülenlerin köyleri kadar ıssız,

İlk izlediğim günden beri etkisinden kurtulamadığım, günlük yaşantım içerisinde sık sık hatırladığım bir film olan "Derman Gibisin" gibi.

Seni çözmek yürek ister Aladağlı Halil gibi!

Bilir misin?

Yok emmi!

Radyoyu almış olsaydın öğrenirdik.

Radyolar her şeyi öğretmez insana.

Çok şeyi hayat öğretir oğul!

Yaşayarak, acı çekerek, derdi.

Peki, neden insanlar doğduğu yerde doymazlar da doydığı yerde doyarlar?

Diye sorduğumda ise,

Çorba sadece bir karışımdır,

Ama aşure 12 tadın örgütlenmiş halidir,

12 imam adına, derdi.

Ben yine anlamazdım ne dediğini.

Ancak bilirdim ki, yine bir şeyler anlatmaya çalışıyor rahmetlik, kısık sesi ile kulağa gelen hoş şeyler...

Rabbim kefenini nur doldursun.

Yattığı mezar kendisine yün döşek gibi olsun.

Günümüz yandan yaralamalıları gibi değildi o!

Kardeş idi,

Candı Ali Kemal Dursun emmi!

Hayalindeki radyoyu aldı mı bilmiyorum.

Güzel bir şiiri var bende, adı "Herkes Öldürür".

Mısraları Tuncel dayıya, sözleri Ali Kemal Dursun emmiye ait olan.

Onu yazayım da kapatalım konuyu.

Herkes öldürür sevdiğini,
Kimi bir bakışıyla yapar bunu,
Kimi dalkavukça sözlerle,

Korkaklar öpücükle öldürür,
Yürekli olanlar kılıç darbeleriyle yeğen,
Kimi gençken öldürür sevdiğini,
Kimi yaşlıyken,
Şehvetli ellerle boğar kimi,
Kimi altından ellerle,
Merhametli kişi bıçak kullanır,
Çünkü bıçakla ölen çabuk soğur, derdi.

Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Almanya Acı Gurbet

Almanya acı gurbet,
Narin kayıp,
Dilşah serbest!
Engin patos vuruyor,
Gündem, teymenlerin elindeki kılıç!
50 milyon doları nasıl sildiğini açıklıyor Sezgin!
Dikkat et, 50 bin lira demiyor Hacı Emmi, 50 milyon dolar diyor!
Duydun mu, yoksa her zaman yaptığın gibi bir gözünü kör, bir kulağını da sağır mı
ettin, kelle fiyatına hürriyetini satanlar gibi!?
Esnaf bataкта, gençler canına kıyıyor,
Silahlı çatışmanın olmadığı gün yok benim şehrimde, bari bunu bil!
Otopes beleş mi diye sorma bana Biko,
Ülkende para eden ne varsa satılırken...
Neyse ki; ezanı, camiye, Kur'an'ı alırlarsa ülkede geriye bir şey kalmaz, dedi Reis de,
keyfim yerine geldi bugün.
Yoksa, düne kadar katil dediğiniz, bugün ise sayın ettiğiniz Sisi beyi yazar, sıkardım
canını.
Oraları karıştıрма deme kurban!
Arap öğrenciler, İstanbul Medipol Üniversitesi mezuniyetlerini kılıç çekip marşlarını
okuyarak kutlamışlardı,
İmamların başı da kılıçla çıkmıştı minbere!
Onlara beleş olan şey, teymenlere neden paralıdır?
Derdiniz kılıç mıdır, yoksa Atatürk'ün askerleriyiz demeleri midir?
Allah aşkına Hızır seni çarpmadan, bir kerecik bile olsa, harman makinesi gibi
savurmadan doğruyu söyle de bilelim Hacı Abi.

Kabir azabı yerine insanımıza vicdan azabı anlatılsaydı, cehennemden değil, kul
hakkından korkan erdemli bir toplum oluşabilirdi değil mi? diye sormuştu bugün bir
şair.

Ben de oradan yola çıkarak sana sormak istiyorum, kabir azabından mı korkarsın,
yoksa vicdan azabından mı Hacı Abi?

Tedirgin olma hemen, Vildan Yenge'den bahsetmedim, vicdan dedim keke!

Adını duyunca ne oldu da pancar motoru gibi teklemeye başladın?

Ben sana Nevşehir'deki Hacı Bektaş'a git derken, sen lafı ters anlayıp Kırşehir'deki
Esra'ya gidiyordun ya hani, şuan o geldi aklıma.

Ama karışmayacağım. Çünkü o senin özel hayatındı, beni ilgilendirmiyor.

Beni ilgilendiren kısmı, toplum içinde benden çok dindar, Müslüman ve mümin olman
ama madalyonun arkasında evini yıktıklarındır Muzaffer Enişte!

Neyse, kafanı şişirmeyeyim dostum.

Sen ve senin gibilerin vurdumduymazlıkları yüzünden koca bir ülke, ekonomi başta
olmak üzere sosyal ve kültürel bir hezeyan yaşıyor.

Sebebin sen olduğunun farkında mısın, yoksa ağzında kalmayan dişinle kırmaya
çalıştığın cevizin tadını mı çıkarıyorsun?

Bak Hacı Abisi, beni iyi dinle lütfen:

Hatırlarsan, sen maddeye ram olup toplum yararını düşüneneğin yerde hep kendini
düşünürken, ben de sana hep kızar, anlatır da anlatırdım yanlış yaptığını ama
dinletemezdim.

Bugün yaşadıkların ve duydukların karşısında kendini bilmezliğe vurarak kurtulacağını
sanma, yeter bana.

Vebalin büyük...

Af eder mi Yaradan, bilmem.

Bir insan olarak ben zerre-i miskal de olsa sana ve senin gibilere helal edersem, imanın gavurun olsun!

Mesele uzun, yaram derin ama konuyu uzatmamak adına burada kesip,
Allah uzun ömürler vere, gelinlerin eline düşesiniz, diyor, gözlerinden öpüyorum, yok
öpmüyorum, öpeceğim zaman ben sana haber ederim,
Bencilliği yüzünden kendisini de değerlerini de satan Hısto!
Dilerim, birgün vicdanın ağırlığı altında ezilirsin!

Halis Yıldız

Ay Karanlık

Haberin var mı demir kapı, taş duvar, kör pencere?
Ay karanlık, Gülizar kayıp.
Kıtlık, boran kapıda; Ömer hapiste!
Macera arıyor Yeşim, toplarken Ahmet çöpten ekmek.
Ninni okuyor yılanlar,
Yutmak için koyunu...
Gördükçe kahroluyorum Nazlı'm,
Dayanamıyor, kanatıyorum yaralarımı.
Zehir zıkkım oluyor çok sevdiğim sigaram,
Görünce pervazsızca zulmü!
Uyanmasın isteniyor uykuda olanlar,
Uyanmasın da atı alan Üsküdar'ı geçsin istiyorlar.

Ahmed Arif geliyor gözlerimin önüne:
"Öyle yıkma kendini,
Öyle mahzun, öyle garip...
Nerede olursan ol,
İçerde, dışarda, derste, sırada,
Yürü üstüne üstüne,
Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile,
Dayan iş ile,
Tırnak ile, diş ile,
Umut ile, sevda ile, düşünce ile,
Dayan, rüsva etme beni," diyor.

Gözlerim kapalı dinliyorum, saç sakal bir karışmışken birbirine.
Kalp kırık, can garip, can suskun, can paramparça, CAN!
Kurdun, kuşun bileceği hal değil bu.
Ellerim kelepçede, tütünsüz ve uykusuzum.
Gün ışmaz, Gülizar gelmezse ben ne yaparım?
Ne Can!?

Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Aynı Toprağın Çocukları

Aynı toprağın çocuklarıydık biz,
Sevinçle acıyı bir çırpıda yaşadığı için üstü başı yırtık ama gönülleri hep bir olan
çocuklar!...
Kederlerimizde birdi, neşelerimiz de.
Hıçkırıkları,
Harçlıkları,
Oyunları,
Gülüşleri,
Ağlayışları,
Yeminleri ve tövbeleri hep aynı olan çocuklar!
Tabii ister istemez tuhaf gelecek bunları yaşamayanlara yazdıklarım.
Nasıl olur diyecekler okuyunca, abartmış ya da sallıyor Halis gakgo...
Belki burun büküp, hadi oradan be, diyecekler.
Ama inanın bana, bir tek satırında bile abartı yoktur yazdıklarımın.
Çünkü aynı toprağın hamuruyla yoğrulmuş çocuklardık biz!
Ondan da ayrı gayrı nedir bilmezdik.
Toz, toprak da bizimdi,
Çamur ve yediveren gül de!
Aşağı mahallenin zibliği de bize aitti,
Yukarı mahallenin çöplüğü de.
Ayşe Teyze hayrına üzerine salça sürülmüş ekmek dağıtırken de biz vardık,
Güle Bacı'nın sac ekmeğine sana yağı sürüp toz şeker serptiği günlerde de!...
Yani anlayacağınız, kenar mahallelerin uslu durmayan çocuklarıydık biz!
Bedenimiz topraktan olduğu gibi,
Evlerimiz de topraktandı!
Onun içinde,
Onun evi, bizim ev gibi bir kavram yoktu bizim zamanımızda...
Yollarımız da topraktandı,
Tencerelerimiz de!...
Melamin ve çelik yoktu yani,
Adına "hılık" dediğimiz toprak çanaklar vardı.
Sonra ne olduysa, hepsinden uzaklaştırdılar bizi.
Toprakla sıvanmış, kireç kokulu odalarımızdan çıkartıp, adına
"Apartuman" dedikleri beton yığınlarına yerleştirdiler...
Ne baba yadigârı bahçelerimizi bıraktılar, ne de bağlarımızı.
Viran ettiler hanemizi, gakgom.
Oysa aynı dualarla büyümüş çocuklardık biz!
Hep aynı toprağa dokunurdu ellerimiz.
Sürekli toprakla haşır neşir olduğumuzdan dolayı da,
Hem sakin, hem mutlu, hem de huzurluyduk biz!
Yataklar, yorganlar ve yastıklarımız da birdi bizim...
Analarımızın arada bir döküp, yün değneğiyle çırpıtları,
Akar suların kerhizinde, hayvan suvarılan göletinde saatlerce yıkadığı,
Hammaddesi hayvan olan yün!
Çoraplar yapardı ondan bize nenelerimiz,
Fanilalar da!
Sonra ne olduysa, onları da aldılar elimizden,
Çocukluğumuzu aldıkları gibi hem de!!!
Şakin ola pisti, kötüydü ya o günler demeyesiniz,
Veya okuyunca gülerik burun bükmeysesiniz yazdıklarımın.
Toprak evler sıcacık olurdu dostlar...
Tabii o evlerde yetişen çocuklar da!

Odaların ieriisi bomboştu ama gönüller çok hoştu.
Yere serilen bir kilim ya da bir hasır ile keçe vardı,
Kenar köşelerde de "şilteler" seriliydi.
Şilte derken, şimdiki şilteleri anlamayasınız,
Çul aputtu onlar...
Üzerlerinde diz kırar, büyüklerimizin sohbetlerini dinlerdik.
Daha çok toprak konuşulurdu.
Toprağın ne kadar verimli ve toprağın ne kadar kurak olduğu...
Toprakta yetişen çocuğın ilerde gönül rahatlığıyla,
Aynı dilin ve aynı dinin çocuklarıyız biz, diyebileceğı...
Onda yetişen çocuğın vatanına, milletine daha çok bağılı olduğu konuşulurdu.
Mahrum bırakıldık nedense?
Toprak kokulu odaların ahşap raflarında kokan kavun kokularından!
Yozlaştırdıkça yozlaştırdılar bizi, gakkom!
Artık, aynı toprağın çocuklarıydık biz, demek yerine,
Benim babam senin babanı döver,
Benim ayakkabım Adidas, olum,
Seninkisi gibi markasız değıl,
Gömleğim Amerika'dan,
Pantolonum İngiltere'den...
Çok af edersiniz, kıçındaki don bile markadan.
Bu nedenle de bozuldukça bozuldu düzen.
Düşünün bakalım toprak evleri,
O küçücük teneke sobaları,
Bahçelerinde öten horozları,
Kuru fasulye pişiren kuzineleri,
Meşe odunuyla pişen ayları,
Evinin hem erkeğı hem de kadını olmuş anaları!...
Düşünün o rahimlerde büyütölüp doğan çocuklarla şimdiki çocukları...
Düşünün ki, Aynı dağın yeliyiz biz türküsü,
Ya da, Oynama şıkıdım şıkıdım şarkısı yerine,
Aynı toprağın çocuklarıyız biz,
Dinimiz de, dilimiz de bir,
Biz gelmedik kavga için,
Bizim işimiz sevgi için, deyip,
İnsanlığıyla,
Geçmişiyile,
Atasıyla,
Geleceğı,
Ve ülkesiyle,
Gurur duysun gençlerimiz,
Duysun ki; hep bir ağızdan, "Aynı toprağın çocuklarıyız biz,"
Onun içinde birbirimizi yemez, ancak yaşatırız biz, diyebilsin...!

Saygı ve sevgilerimle...

Halis Yıldız

Ayşe Şan

Ne güzel günlerdi Ayşe Şan'ın türkü okuduğu yıllar.
Ağır aksak yürüse de demokrasi,
Bozulmamıştı insanlarımızda gönül terazileri.
Hak ismiydi Allah'ın!
Haram, helal vardı,
Sevgi, saygı toplumda!
İyi,
Duru,
Çalışkan,
Ve temiz bir insanlık,
Güzel bir ülke ve güz bağları gibi bozulmamış iller vardı.
Kindarlığın adını bilen sayısı bir avucu geçmezdi.
Aynı şekilde sahtekârlığı meslek edinenler de!
Yalan çıkmamıştı kavaklara bugünkü gibi o dönemlerde,
Yoksulun ve yetimin gözyaşını silerdi ahretliğine dünyalığına değiştirmeyen Müslüman!
Aile kavramı vardı, edep, terbiye!
O sizden, bu bizden demezdi ülkeyi yönetenler.
Benim sevgili vatandaşlarım, der, geçer giderlerdi.
Samimiyet vardı anlayacağın Nusret Dayı, samimiyet!
Söz namus idi...
Rızıkların Allah tarafından verildiğini bilirdi herkes.
Bu yüzden de kimseye biat edilmezdi.
Dost, gardaştan öte idi,
Para da geçmemişti din imanının önüne.
Kurtla kuzu yiyip, çobanla yas tutan pek nadir olurdu.
Papur çift camlardan ses gelmiyor derken,
Aydıl derdi Kürt kızı Aysen!
Ben o günleri özledim Raif Amca!
Satana dua edip, yapana küfür edenlerin olmadığı güzel günleri,
Tekrar kavuşmak dileğiyle, saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Halis Yıldız

Bedom

Ey tahmini yanlış, kendisi kör olmayan Bedom,
Uykuda mısın yoksa uyandın mı?
Evvel bahar olmuş dostun cemali
Canım seni çekiyor, özledim.
Gelsene cehennem dibinden çıkıp...
Korkma!
Girdabı belaya düşmemiş başım.
Dostun bahçesinde hüznün var,
Gel, gazel oku da kendini bulsun.
Tarihler kadar eski olan türkülerini özledim Bedom!
Aynı masada vururken baş döndürene, Kafayı bulunca nara atışını...
Kenan'a kızıp Huri gilmana saldırmayı Bedom!
Enel Hak dedim çekildim dara demeyesin kurban!
Benim can katımın fermanısın sen.
Alışmış kudurmuştan beterdir olum...
Ortak acılarımıza yakılan o güzelim türkülerini söylemeden duramazsın sen.
Ortalığı velveleye vermeden ve topal Silo'nun meyhanesinde de küfür etmeden baboş!
Hatırlar mısın bilmem?
Mızıka çalınır düğün mü sandın, Al yeşil bayrağı gelin mi Bedo?
Yemene gidene döner mi olum demişti bir keresinde Kenan.
Sen de ona cevap olarak, yediyüz milyon yıl önceydi o, Tırrıklık etme Keno, sana bi kafa
koru bide cam kor..))
Kahvede kavga kuruldu, dediler Saim vuruldu.
Varsın zenginimiz bedel verip Askerimiz fakirden olsun.
Yerin göğün sahibi var
Hakikat şehrinde mana bağındadır.
İyi gümüşe pas yapışmaz
İti dögmektense korkutmak daha iyidir demiştin.
O da sana, kurulmamış dam başında doğmamış çocuk oturur deyince atışma başlamış
bende kahkahaya boğulmuştum.
İşte bugün o günleri özledim Bedom!
Çok zamandır suratım bir karış, Gülmeyi unuttum.
Canımı sıkıyor o çocukları...
Kalbi kırıkların hürmetine deyip çekiyorum sineme.
Yoksa çoktan deli olup çıkmıştım dağa Bedom!
Biliyorum; dünyadaki şeytanların iyi insanların yüreğinde at koşturmaya çalıştıklarını.
Asıl savaş orada verilmelidir.
Ama karıncaların aslana kafa tutması boştur Bedom!
Düşünsene "Altın da gümüş de senin olsun, bize bilgeliği ver" diyemediğini.
Ve Kafa tutamadığını poh sineğine...
Ayağının altında olması gerekirken üstüne s...çmaya çalışan deyyusa. "Sen bir
deyyussun, kaybol yanımdan, işim olmaz seninle" diyemediğini.
Boyun bükme zorunda kaldığını düşün çirte ile vırteye...
Allah muhafaza kafayı yer insan.
Şimdi gidiyorum kavgamın çiçeği, gönüldaşım aslan Bedom!
Senin gittiğin gibi hem de...
Yaralar açarak yürekte!
Haber vermeden Bedom!
Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Buse

Bir gün gideceğim bu diyardan,
Senden çok uzaklara.
Ardına baktıkça üzülecek,
Kapın her çalındığında "O mudur?" diyeceksin.
Hatırladıkça anılar, gözyaşların sele dönecek,
"Kime şikâyet edeyim kader?" diye türkü yakacaksın.
"Olmaz" deme,
Olacak.
Bak, göreceksin,
Gelecek o günler.
Ve sen, gidişimle kahrından öleceksin.
Yaz bunu bir kenara,
Yaz, Buse!
"Neler oluyor?" deme.
Kalp acı, dünya hüzün, göz yaş dolu oldu mu,
Rüzgâr farklı eser insanoğlunun bedeninde.
Ben de bu yüzden diyorum:
Hicran şarabından tattırmazsam sana,
Bana da yazıklar olsun.
Çekeceksin, çektirdiğin kadar.
Yokluğum vuracak, zamanı gösteren saatler gibi.
Bana kalan dertlerim olacak,
Sana hicran yarası!
Mülteci gibi olacaksın,
Kendi ülken de yabancı gibi.
Ben yalan olacağım belki,
Ama senin her şeyin talan olacak.
İnan bana,
İnan, Buse!
Hasretinden ateş yutmuş gibiyim,
"Ne olur dön gel" diyeceksin.
Alaya alıp gülme.
"Yemin ederim" okuyacaksın,
"İçime gömdüm gamı, efkârı,
Divane gönlümün sensin tek varı" türküsünü...
Dedirteceğim sana.
Yapamazsın.
Ben senin zihnini işgal edenim.
Şenin için günahların en koyusuna bulaştım.
Ömrüme ömür diye kattığımsın sen.
Her adımda ensemde, pusuda bekliyor hatıralar.
Nereye?
Cehennem dertleri var cennetimde.
Onları temize çekmeye diyor,
Saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Halis Yıldız

Duman rengi bir gece

Duman rengi bir gecedeyim yine,
Parmaklarımın arasına yapışmış tütün!
Düşlerim geliyor aklıma,
Çocukluğumda kurduğum.
Oysa her düşü gerçekleşsin diye kurmazdım ben,
Sadece umut eder, rüyalarımı süslerdim.
Ama şimdi her aklıma geldiğinde o hayaller,
Yakıp bir sigara daha,
Dumaniyle dolduruyorum ömrümü.

Sebep ne mi?
Onu ne sor, ne de ben söyleyeyim.
Çünkü sen umutla bakarken yarınlar,
Ben hep "ümitle" bekledim dünü.
Bilirim; önemi yok, takma bunca kafana,
"Geçmiş geçmişte kaldı," dersin okurken...
Oysa benim gözlerim dolar, duygulanırım,
Kandıkça kaçar yaram,
Dayanamaz ağlarım.

İnanır mısın?
Aklıma geldikçe o günler,
"Acaba ben mi erken geldim dünyaya,
Yoksa dünya mı bana ters?" deyip,
"Boş ver Halis gakgo, zaman aşımına uğradı bazı şeyler,
Ertele düşlerini,
Ayak uydur sen de zamana," diyorum ama yapamıyorum.

Kurmaya bile kıyamazken onları düşlerimde,
O masum, o içten, o samimi hayalleri,
Şimdi kasaplar çarşısında pazara çıkarılmış,
Ya da Sivrice açıklarında göle fırlatılmış buluyorum!
İşte en çok da o zaman kahroluyorum.

Öndan sonra da, "Benim umudum zaten yoktu,
Ümitlerim bana yeter," diyorum.
"Aklına takılan her şeyi yazma,
Unutma ki hatıralara saygın var!" deyip,
Teselli yetişemediği için zamana,
Rastgele nefes alıyor,
Üşüyorum yazın ortasında!

Ve ardından şu cümleleri kuruyorum:
"Al içimdeki çocuk, al!
Bundan sonraki yaşam hakkım senin olsun ama,
Bırak da boğazımızda kalan mutluluğu,
Sırtıma vura vura çıkartanlara doya doya küfredip,
Hesap sorayım."

Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Eskiden

Eskiden, analar doğurur, sokaklar büyütürdü.

Şimdi öyle değil.

Doğuran korumak ve büyütmek zorunda dostlar.

Nerden belli?

Gakgo Dayı gibi oy verdiğiniz yerden belli demeyeceğim.

Benim de büyüdüğüm sokakları zahmet edip gezerseniz bir gün, siz de görürsünüz benim gördüklerimi.

Ora neresi?

Burnunuzun hemen dibindeki şehrinizin en fakir taşralılarının yaşadığı, adı "Salıbaba" mahallesi olan köy canım!

Köy dedim diye kızmayın,

Köye kurban olsun!

Hayırdır?

Hayırdır, hayır...

Benim şerle işim olmaz dostlar.

Vardım bu akşam doğduğum sokaklara.

Vardım ama varmaz olaydım.

Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan sokaklar, yerini büyük bir sessizliğe bırakmış, etraf da zifiri karanlık idi.

Bunu görünce üzüldüm,

Utancımдан yerin dibine girerek hem de!

Çaldım, tanıdık birkaç kapıyı, hal hatır sormak için...

Gördüğüm manzara hep aynıydı.

İnsanlar perdelerini kapamış, televizyon izliyorlardı.

Ancak bir sorun vardı:

O da şuydu.

Tanıyıp bildiğim insanlar muhannete muhtaç olmuş, yarınlarından da umutlarını kesmişlerdi.

Sordum akıllı bir aabaya, neden bu haller?

Hüzünlere yazılmış bir ömür bizimkisi...

Ah! Neylesin evladım, dedi.

Bunu duyunca, yıkar idim o dağları, sen bana destek olaydın abla!

Dalında baykuş ötmezdi, yolunda diken bitmezdi diye bir türkü var, biliyor musun?

Acıyaydı, acıyaydı.

Felek bize acıyaydı.

O nasıl tatlı dilmiş,

Bu nasıl acıyaydı, diye cevap verdi.

Şaşırmış kalmıştım.

Nutkum tutulduğu için de bir şey demeden, elini öpüp gönlünü alarak başka kapılara yöneldim.

O kapılarda da manzara farklı değildi.

Ya bir yaşlı dede vardı boynu bükük, ya da yalnız başına yaşayan koca bir nene hanelerde.

Anlayacağınız, o eski hallerden eser kalmamıştı Salıbaba'da!

Ne gencinde hayır vardı, ne de yaşlısında.

Bir tek Ahmo kaderine küfrediyordu ama yine de seviyordu kendisini bu hale getirenleri.

Nasıl da delirtmişsin yüreğini Ahmo, dalga dalga büyüterek...

Neden her şeyi kadere bağıyorsun?
Ben senin gibi değilim,
Kadere inanırım, dedi.

Bende baktım yok, ne dersem diyeyim, bu insanlar şartlanmışlar, vazgeçtim.
Görevimi yerine getirerek, hüzünlü bir şekilde ayrıldım sokaklarında huzur,
sokaklarında sevgi ve sokaklarında insanlığın sifıra düştüğü mahallemden,
Hepinizi Allah kurtarsın diyerek bu çileden...

Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Hangimiz Sevmedik Seni Elazığ

Hangimiz sevmedik seni Elazığ?
Hangimiz düşmedi bu kara sevdaya?
Hangimiz çıkmadı yalınayak Harput'a?
Hangimiz ölmedi uğruna toprağının?
Hangimiz germedi seve seve göğsünü al bayrağa?
Ve hangimiz koşmadı, duyunca vatana dil uzatanların üstüne ölümüne?
Hangimiz yaşamadık silinmesi zor hatıraları...
Hangimiz ağlamadı kırkikindi yağmurları gibi kırklara karışan dostu için?
Hangimiz çıkıp ta bağırmadı kalene avaz avaz, sesi çıktığı kadar sevgiliye?
Haydi, susma söyle:
Hangimiz asmadı çaresizliğini ulu çınarın gıkgiliğine?
Ve hangimiz çıkmadı it yokuşundan yorula yorula?
Hangimiz çimmedi göllü bağında?
Hangimiz katmadı bulamaca aluçalar?
Hangimiz loğlamadı püsrük attığı damı?
Hangimiz kalkmadı duyunca gırnatanın tıngıltısıyla halaya?
Hangimiz yemedi kudret buzunu?
Ve hangimiz sürmedi hırniğini hınç ter içinde kalmışken koluna?
Hangimiz bilmez kar mı yağmış şu Harput'un başına türkün ile?
Deli gönül, melun olup ağlama; ağlamanın elbet bir gülmesi vardır. İntikam adilere kalır mı sandın? Herkesin felek ettiği kadar bulması vardır ağıdını.
Hangimiz kıydı sana, gurbet elde olsak bile...
Hangimiz içmedi kana kana çift puharlarından suyunu?
Ve hangimiz içmedi Gülmez Tepesi'nde yeni Rakısını?
Hangimiz Elazığ, hangimiz???
Hangimiz söylemedik efkârlanınca maya?
Hangimiz türkülerini, oyunlarını, yemeklerini bilmiyoruz?
Hangimiz yürümedik Harput'un tarihi sokaklarında?
Hangimiz Elazıglı olmanın, ya da Elazığ'la bir bağ kurmanın gururunu yaşamadık?
Hangimiz bilmez telgrafçı Akif'e yakılan "Hüsenikten çıktım şehir yoluna" Kol ağrısı tesir etti canıma, yaradanım merhamet et kuluna. Yazık oldu, yazık şu genç ömrüme; bilmem şu feleğin bana cevri ne?
Telgrafın direkleri sayılmaz, Ati hanım baygın düşmüş ayılmaz. Böyle canlar teneşire koyulmaz.
Yazık oldu, yazık şu genç ömrüme; bilmem şu feleğin bana kastı neyin hikâyesini?
Ve hangimizin dökülmedi dimağından duyduğumuzda "Mezireden çıktım" türküsünü?
Hangimiz söylemedik Hafo'nun evini?
Hangimiz kılmadık Sara Hatun'da namaz?
Gece bocukları vızıldarken kayabaşında?
Hangimiz tanımadık Deli Cevdet'i, Aliye Bacı'yı, Döbekçi Selo'yu ve Çayda Çıra heykelinin mimarı Deli Nuro Hoca'yı?
Hangimiz Elazığ, hangimiz?
Hangimiz giymedi kırk düğme yelek, Bağlamadı beline kuşak, Vurmadı sekiz köşe şapka, Çekmedi şalvarını, kırmadı potçigini sivri burun ayakkabının, Ve babası olmadı Demokrat!?
Bugün yitirsen de tüm güzellikleri, Seni her şeye rağmen seviyoruz Elazığ...
Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Harput

Her taraf karanlık.
Dışarıda dondurucu bir soğuk var.
Kafam o biçim.
Topal hoca minarede
Okuyor ezan.
Ervahi Kul namazda,
Muşup duada,
Sofî Kenan abdest alıyor.
Mesut bir alt sokakta bekliyor beni,
Gitmekle gitmemek arasında kararsızım.

Seyfo geliyor gözlerimin önüne,
Kayalar kayalar,
Ferî kayalar.
Kayanın dibine yar koyanlar,
Yar ikimizi bir kabre koyalar.
Anam ağlama, kara bağlama.
Evimizin önünden gelip geçersin,
Kanımı kadehe koyar, içersin.
Ya beni alırsın ya benden vazgeçersin.
Dağların kurdu belimi kırdı,
Anam ağlama, kara bağlama diyor.

Son sigaramı çıkarıp yaktım.
Sonra etrafıma bakarak,
Parçaları kaybolmuş,
Puzzle gibi olmuş insanlar;
Kiminin kalbi yok,
Kiminin ruhu,
Kiminin de beyni deyip,
İnce ince yağın karı izlemeye devam ettim sevgili Harput'ta!

Halis Yıldız

Hıdır Emmi

Yaşamak nedir diye sordum az evvel Hıdır dayıya.
Elini şalvarının cebine atıp tütün tabağasını çıkardı.
Sol eliyle tutup sağ eliyle ufaktan vurup açtı.
Doladı tütünü tebessüm ederek, "Yaşamak mı?" dedi.
"Evet, yaşamak," dedim.
"Yaşıyoruz işte, bir yanımız kan ağlarken bir yanımız yıkık dökük, çok şeyden mahrum
bir şekilde, yeğen," dedi.
"Takılmak için nene sana bakmıyor herhalde, Hıdır emmi?"
"Sen bana yaşamı sordun, nenenin bana bakıp bakmadığını değil," deyince bu kez ben
güldüm.
Koluna girip karşımızdaki çay ocağına götürdüm.
"Anlat bakalım yaşamı, Hıdır emmi.
Neden kan ağlarken bir yanın, öte yanın kırık dökük
Ve neden mahrum olarak yaşıyorsun?"
"Şimdi anlatsam da anlamazsın.
Çünkü benim yaşıma gelmedin ve benim çektiğim acıları da görmedin sen, yeğen."
"Hikâye anlatmayı bırak kurban!
Anlat bana, öğrenmem lazım senden yaşamı."
"1937 yılında gelmişim dünyaya.
Ben anne karnında iken babam vefat ediyor.
Dokuz gardaşın en bahtsız ve küçüğü olarak açmışım dünya gözlerimi.
O günden bugüne bir kez olsun ciğerden gülmedim.
Hep ağ ördü ve her zaman ağlattı felek.
Mektep hayatı sorarsan yok.
Askere gidene kadar canımı alarak çalıştım.
Bugüne kadar da hep çalışıyorum.
Nedense iki yakam bir araya gelmiyor.
Çok yaraya az merhem süre süre anam ağladı oğul!
Camız yoğurdu yemek isterken elime ayrılan aşı dahi geçmiyor.
Kara duman çökmüş gibidir başım, Halisim."
Bunları duyunca üzüldüm ama Hıdır emmiyi şenlendirmek için de takılmaya başladım.
Moralî bozuk olduğu için ne yaptım ise boşa çıktı.
Haklı mıydı sitemlerinde?
Yerden göğe kadar haklıydı.
Ama ayıya kaval çaldıran kendisi olduğu için düştüğü durumu fazlasıyla hak ediyordu.
Bu yüzden bıraktım kendi haliyle baş başa, o büyük ve her sözü altın olan fakat
başkaları rahat etsin diye kendini heder edip onları bay eden koca çınarı!
Saygı ve sevgilerimle.

Halis Yıldız

Yosun Rengi Bir Gece

Yosun rengi bir gece,
Tütün tabağam yanı başımda.
Ay karanlık.
Demir kapı sürgülü,
Taş duvar yıkılmak üzere.
Kör pencere kapalı,
Havasızlıktan boğulmak üzereyim.
Bir rüzgâr fısıldıyor uzaklardan,
Çatlaklardan sızan bir nefes gibi.
Şanki bir serçe kanat çırpıyor,
Duvarın ötesinde, özgürce.
Karanlık ağır, ama yıldızlar uyanıyor.
Ve sessizlik, bir bıçak gibi keskin.
Zaman durmuş, nefes almıyor.
Tütün dumanı gölgelerle dans ediyor,
Ama kimse görmüyor, kimse bilmiyor.
Duvarlar konuşmuyor, sadece eziliyor.
Ve ben, bu karanlıkta kayboluyorum.
Ama bir yerlerde, bir ışık yanıyor!

Halis Yıldız